

DE VADER

voor jou, die er warmte aan komt onttrekken en niets brengen, genoeg over is. „Drink je een grok, jongen?” Ja, „jongen” zei ik dien eersten avond tot hem, in een wanhopige poging om liefde te forceeren en m'n gevoel voor Eva op hem over te brengen.

Elie de Wolff was de eenige kantoorbediende van een kleinen handelsagent die veel op reis ging en al achtendertig jaar, toen hij om de hand van mijn dochter kwam vragen. Zijn uiterlijk was onbeteekenend. Hij had een gebogen rug, droeg een bril voor de oogen en had afschuwelijke roode wangetjes. Zijn klein lichtblond snorretje was modern afgesneden. Zijn haar begon te dunnen en was gladjes over zijn achterhoofd, dat te zien kwam, gekamd. Het had een kinderachtig blonde kleur en hij verloor het voordat het ooit gebloeid kon hebben in overweldigenden jongensgroei.

Het was een ellendige avond. Elie was niet zenuwachtig, nu hij voor 't eerst in 't huis kwam van de vrouw die hij trouwen wilde. Geen ontroering, geen beheerschte hartelijkheid. Och, hoe zou het! M'n dochter deed toch een geldhuwelijk, namelijk om háár goede verdiensten. Toen zei ik, peilend:

„In m'n jeugd heb ik meer van Adama van Scheltema dan van Henriëtte Roland Holst gehouden, maar daar komt men van terug. Ik heb een reuzen-eerbied voor die vrouw.” — „Ik vind haar gedichten wat overdreven.” Hij had ze niet gelezen, misschien kende hij den naam van Henriëtte Roland Holst niet. Ik stond nog voor hem open. Mijn hart zou gejubeld hebben als hij me had gezegd: „Het spijt me, ik heb nog nooit van haar gehoord.” Van een stukje goedheid, van een stukje eerlijkheid, van een stukje eenvoud desnoods had ik liefde voor 'm willen maken. „Doe je aan politiek?” — „Nee, mijnheer, dat laat ik maar liever voor de dommen die bedrogen willen worden.” Toen keek hij op en lachte me toe. Hij meende een goed woordje gezegd te hebben.

„Wat doe je zoo 's avonds, jongen?” — „Dan lees ik m'n krant. Meestal ga ik nog een straatje om en vroeg onder de wol.” — „Lees je dan nooit boeken?” — „Ja zeker, ik lees veel Engelsch. 't Komt me in de zaak altijd te pas.” — „Ga je veel naar de familie?” — „Ze hebben niet te veel last van mij. Natuurlijk, bij gelegenheden wil ik niet ontbreken.”

Ik zocht naar de dingen die me het liefst waren: naar wat geestdrift en naar wat eerbied. Niet te vinden in den man die mijn Eva moest trouwen, voor wie ik haar had opgevoed. Ik huilde zonder dat ze 't merkten: „Nog liever een schooier die haar met een kind had laten zitten”, maar ik keek haar aan, m'n arme dochter, en er kwam bitterheid op m'n lippen. Op háár liepen de vrouwenverleiders niet af, maar wel Elie de Wolff-met-ernstige-bedoelingen. Onderwijl vroeg ik mijn aanstaanden schoonzoon naar zijn werkkring.